

NAŠA SVAKIDAŠNICA

Piše
Marija Drobnjak Posavec

Prepričaj što piše

S vremena na vrijeme u javnost stignu nemili podaci da smo u nečemu zadnji, u nečemu prvi. Ne valja što smo često zadnji u onome u čemu bi trebali biti prvi, a prvi u onome što bi trebalo biti zadnje. Imamo mi i izvrsnih sportaša, mlađih koji se afirmiraju svuda po svijetu, sposobnih istraživača koji postižu posebno zapažene rezultate, imamo ljepotica i misica, lijepi smo i pametni, ali kad se zbrojimo i usporedimo s nekim drugim zemljama onda često padnemo na niske grane.

Eto skoro, opet je netko izračunao da naša djeca zauzimaju posljednja mjesta po tome što ne čitaju dovoljno, što čitaju loše i još gore te ono što pročitaju ne razumiju. Sve to što čujemo podrazumijeva se i jasno nam je kad vidimo da ne čitaju ni mame ni tate, ne čitaju tete, ni stričevi, a bake i đedovi ne vide dobro i teško im je čitati.

Naša djeca zauzimaju posljednja mjesta po tome što ne čitaju dovoljno, što čitaju loše i još gore te ono što pročitaju ne razumiju. To što čujemo podrazumijeva da ne čitaju ni mame ni tate, ne čitaju tete, ni stričevi, a bake i đedovi ne vide dobro i teško im je čitati

Kako onda možemo od naše djece očekivati da dovoljno čitaju, da dobro čitaju i da razumiju to što čitaju?

Događa se da se na takve vijesti jave mnogi znani i neznani i zaključe da su za sve opet krvivi učitelji i osobito učiteljice. Izviču se tako, valjda da im bude lakše pa onda mirne duše nastavi svatko po svome, a učiteljima se mirne savjesti smanje plaće.

Škole i učitelji opterete se drugim poslovima i obavezama. Natovare se

školske torbe balastom i djeca tegle to sve do iznemoglosti. Rastereti se možda jedna lekcija, a navalja se drugih petnaest, jer mnogi žele proturiti baš ono svoje viđenje, mišljenje, svoje teze koje su izvukli tko zna odakle i misle da bi to baš trebalo biti najvažnije. Kad prolazite kraj neke škole možete vidjeti dječicu kako vuku torbe na kotačima kao mravci slamčice i suhe listove. Kao da nikome ne pada napamet da je djetetu sasvim dovoljno da odsjedi čak po trideset sati tjedno u učionici i još razmišlja što mora sve uraditi kod kuće, gdje je prečesto prepusteno samo sebi.

Najgore je što se taj problem gura već godinama i kao lavina snijega kad krene nizbrdo tako se uvećava gradivo koje treba svaldati, a vremena je sve manje za ono najvažnije. Nikako se još ne možemo pribратi i odlučiti odbaciti toliko činjenica i podataka kojima opterećujemo učenike, a svakome je jasno da im pola toga ne treba i neće im nikada trebati.

A trebalo bi mnogo više čitati, a to što bi se pročitalo trebalo bi razumjeti, onda te spoznaje i mudrosti ponijeti sobom u život i primijeniti ih. Čitajući dobre knjige i spoznati što nam one govore, o čemu nas uče i što nam otkrivaju, naučimo misliti i zaključivati svojom glavom, a ne što kupimo kao spužve poruke i gluposti glupana kojima je cilj samo da sebi zgrču i održe moć. Zato što ne čitamo mudre knjige olako smo prepusteni manipulacijama svake vrste i postajemo samo i sami potrošačka roba koja se može kupiti i jeftino prodati.

Čitanje i razumijevanje onoga što čitamo traži duhovni napor, a od napora je tako lako pobjeći, no bez truda i napora nema pozitivnih pomaka ni pojedincu, ni zajednici. Gotovo nezapaženo prolaze gođišnjice i jubileji naših velikih ljudi čija djela bi trebalo čitati glasno, počevši od vrtića do doktoranada. Trebalo bi citirati i pamtiti barem nešto od onoga što su nam namijenili veliki umovi, pa bi onda lakše isplivali iz ove duhovne i materijalne bijede u koju su nas uvukli zli i pohlepni.

A kako naučiti čitati i razumjeti ono što piše?

Kao i svaki častan i pošten posao, to se mora raditi uporno, stalno s voljom i uvjerenjem da je to neizbjegljivo i nužno. Kao što moraš disati piti i jesti da bi opstao, tako moraš graditi svoj duh, slobodan, čovječanski, plemenit. Ako ne pristajemo na to, onda ćemo lako postati krdo koje će poslužiti krvoločnim lovcima koji love ljudsko meso.

Škola mora imati mogućnosti da to ne dopusti.